

14 ZILE în așteptarea lui ISUS

Dragă cititor,

Mai sunt zile numărate și va sosi Crăciunul. Poate deja ți-ai decorat casa și ți-ai întocmit meniul de sărbătoare. Anticipezi cu nerăbdare întâlnirea cu cei dragi, cumpărarea cadourilor și colindele la fereastră. Pregătirile de sărbătoare sunt la fel de importante ca și sărbătoarea însăși. De aceea avem o ofertă specială pentru tine, care te va ajuta să experimentezi un Crăciun bogat sufletește.

TE INVITĂM să explorezi împreună cu noi timp de două săptămâni istoria Nașterii lui Isus, așa cum o relatează evanghelistul Luca. În fiecare zi vei avea posibilitatea să citești un fragment din Scriptură și o meditație inspirată din fragmentul respectiv.

Ca să o ai o experiență semnificativă în această perioadă de anticipare a Crăciunului, îți recomandăm să folosești un jurnal. Îți poți nota gândurile prețioase, rugăciunile tale sau răspunsurile la întrebările propuse.

O altă idee ar fi să citești meditațiile împreună cu familia sau cu un cerc de prieteni.

Dacă ești gata, ai putea adăuga un element de post care să însoțească această perioadă. Te încurajăm să împărtășești în fiecare zi cu cineva ce îți vorbește Dumnezeu.

Ne rugăm pentru tine și îți dorim o sărbătoare de Crăciun deosebită, trăită cu sufletul plin de bucurie și gânduri luminoase.

Cu drag,

Svetlana Chicu și Tanya Onu

14 ZILE
în așteptarea lui
ISUS

ZIUA
1

Temelnicia credinței

Ne-am obișnuit atât de mult cu istoria nașterii lui Isus Hristos încât e ușor să ne scape miracolul ei. Citim despre Maria, fecioara care a rămas însărcinată, despre călătoria la Betleem sau despre păstorii care au venit la iesle și ne sună mai degrabă a poveste. Și dacă suntem sinceri, recunoaștem că pentru omul modern este greu să creadă că circumstanțele nașterii lui Isus, împreună cu minunile și învierea Lui s-au întâmplat cu adevărat. Dar să nu fim naivi. Pentru oamenii primului secol nu era mai ușor. Ei știau că fecioarele nu nasc copii, că orbii din naștere nu pot să vadă și că morții nu învie.

Atunci când evanghelistul Luca a auzit despre Isus și tot ce făcuse El, să nu credeți că n-a pus la îndoială. Era medic - un bărbat matur, educat, cu cunoștințe vaste. Știa suficiente despre boli și vindecări ca să înțeleagă un lucru: fie acestea sunt povești, fie Isus este cu adevărat o persoană unică, după cum i se vestise - Dumnezeu întrupat.

Curiozitatea lui Luca și necesitatea minții lui de om de știință l-a lansat într-o călătorie lungă de ani de zile de cercetare și scriere, care a rezultat în două cărți esențiale în Biblia noastră: Evanghelia după Luca și Faptele Apostolilor.

Îmi imaginez cum colecta tot ce era scris despre Isus de alții, cum își nota toate istoriile pe care le auzea, oricât de incredibile păreau. Nu rata nicio ocazie să cerceteze ce era adevărat și ce nu. Trebuia să verifice informația discutând cu martorii oculari, ceea ce a și făcut.

Trecuseră mai mulți ani de la moartea și învierea lui Isus. Îmi imaginez cum Luca stă de vorbă cu Maria, mama lui Isus, și își face notițe. Este atent să memoreze detaliile ca să le poată reproduce cu exactitate. Poate că întâlneau aceste istorii și mai înainte, dar acum le auzea chiar

14 ZILE în așteptarea lui ISUS

ZIUA 1

de la Maria, cea care le-a experimentat. Era un moment divin, menit să pecetluiască miracolul întrupării și astfel să ajungă până la noi.

Luca, fiind un cercetător atât de conștiincios, ne-a dăruit oportunitatea de a cunoaște adevărul și un temel solid pentru a-l crede. Da, Maria era fecioară. Da, îngerul i s-a arătat. Da, Elisabeta a născut un copil la bătrânețe, care a fost Ioan Botezatorul. Da, au fost păstori care au primit vestea bună de la înger și au venit să verifice dacă era adevărat. Da, Simeon a venit la Templu și a confirmat că Isus era Mesia Însuși.

Miracolul nașterii lui Isus se repetă în fiecare zi. Atunci când cineva aude despre Isus și crede în El, experimentează nașterea din nou. Acest miracol s-a întâmplat și în inima mea și a fost posibil doar datorită întrupării Fiului lui Dumnezeu.

În fiecare an, Crăciunul este o oportunitate de a ne aminti despre nașterea miraculoasă și de a sărbători temeinicia credinței noastre.

- ☒ Care dintre detaliile nașterii lui Isus îți este greu să crezi că s-au întâmplat cu adevărat?
- ☒ Ce te-ar convinge?
- ☒ Ce implicații ar avea pentru tine dacă ai fi convins că sunt adevărate?

14 ZILE în așteptarea lui Isus

O privire de sus

Luca, cap. 1-2

După ce și-a adunat materialele pentru a scrie, Luca le-a ordonat cronologic, apoi a început să le împletească într-o povestire întreagă. Ca un scriitor iscusit, el a făcut un pas înapoi și le-a privit pe toate în ansamblu. A căutat acel fir roșu care le unește. Deodată îi devenise clar că Dumnezeu era Cel Care a orchestrat toate evenimentele. Nimic nu era la întâmplare.

Dar Luca nu era singurul care căuta să vadă tabloul mare. Îngerii au urmărit de-a lungul timpului ce se întâmpla pe pământ. Au fost implicați în anumite momente, dar nu le știau pe toate. Evoluția istoriei orchestrate de Dumnezeu și planul Său le erau ascunse. Profeții tot doreau să înțeleagă cum și când avea Dumnezeu să împlinească ceea ce li se descoperea. Dar n-au putut.

Îmi imaginez cum Gabriel, îngerul care stă în prezența lui Dumnezeu, a aflat că avea o misiune specială. Sosise timpul pentru cele mai importante evenimente din istoria omenirii. Știa că Dumnezeu avea să Se facă om, și că alesese să Se nască într-o familie simplă, în circumstanțe umile. Ceea ce Luca a descris în evanghelia sa, îngerii au privit întâmplându-se.

Era mare bucurie în cer la vestea nașterii lui Isus. Oștirea de îngeri a cântat și a lăudat pe Dumnezeu. Dar ei erau în neștiință cu privire la misiunea acestui prunc. Nu înțelegeau că nașterea lui însemna, de fapt, un verdict la moarte. Nimeni nu știa. Nimeni n-a înțeles până nu s-a realizat pe deplin planul lui Dumnezeu.

Atunci când cunoaștem că Isus a murit și a înviat, și privim în urmă, la momentul nașterii Lui, toate încep să capete un sens. Rămânem uimiți de înțelepciunea și suveranitatea lui Dumnezeu de a orchestra toate

14 ZILE
în așteptarea lui
ISUS

ZIUA 2

evenimentele ca să împlinească în Isus ceea ce fusese profețit. Detalii neînsemnate la prima vedere, dar imposibil de a fi împlinite cu atâta precizie într-o singură persoană din pură întâmplare.

Acesta este cadoul lui Dumnezeu prin Luca - de a cunoaște suficiente pentru a avea o credință întemeiată. Pentru cel care nu dorește să creadă, niciodată nu vor exista suficiente dovezi. Dar pentru cel care caută adevărul cu inima și mintea deschisă, toate aceste mărunțișuri sunt niște indicii spre adevăr. Sunt ca o șoaptă din partea lui Dumnezeu Care spune: "Îndrăznește, Eu stau în spatele acestui plan, încrede-te în Mine și vei descoperi că ai darul credinței."

Și aceasta nu este o credință oarbă. Este o credință temeinică, testată de-a lungul veacurilor de oameni care au experimentat realitatea ei. S-ar putea ca unele lucruri din viața ta să para fără sens: o boală, o pierdere, o limitare. Nu ai alege aceste lucruri, dar ele sunt parte din povestea vieții tale și te întrebi de ce?

Dar poate că ceea ce vezi acum nu e toată povestea. Poate deznodământul ei încă urmează. Și poate, așa cum s-a întâmplat cu Isus, totul va căpăta sens mai târziu, când va veni timpul potrivit. Astăzi Dumnezeu îți șoptește: "Eu sunt Autorul vieții tale. Îndrăznește să te încrezi în Mine și vei descoperi că ai darul credinței."

Imaginează-ți că ești printre îngerii care urmăresc evenimentele din viața lui Isus. Ce te-ar uimi cel mai mult?

- ☒ Ce circumstanțe ai prefera să elimini din viața ta?
- ☒ Cum s-ar schimba atitudinea ta față de aceste circumstanțe dacă ai crede că Dumnezeu este Autorul vieții tale?

Îndoiala lui Zaharia

Luca 1:5-20

Luca începe a-și depăna povestirea despre Isus de departe. E ca și cum ar avea un cadou împachetat în multe straturi și l-ar desface în fața noastră pe-ndelete. El plasează nașterea lui Isus într-un context mai mare. Ne pregătește inimile ca să putem pătrunde cât de neobișnuit e ceea ce s-a întâmplat.

La început îl întâlnim pe Zaharia, un preot dintr-un oarecare ținut muntos al Iudeii. Soția lui, Elisabeta, era la fel “dintre fetele lui Aaron”. Astfel, ambii au crescut în familii de preoți, ceea ce însemna că buneii, tații, unchii, frații și nepoții de la frați - toți erau preoți. Luca ne spune că “amândoi erau drepi înaintea lui Dumnezeu, urmând cu integritate poruncile și hotărârile Domnului”. Cu alte cuvinte, ei practicau mila și judecata dreaptă față de orfan și văduvă, respectau cu strictețe toate ritualurile legii. Se rugau de trei ori pe zi cu fața spre Ierusalim, cunoșteau Scripturile și Îl onorau pe Dumnezeu în inimile lor. Le lipsea un singur lucru - copii.

Zaharia slujea la Templu “la rândul cetei lui”, cam de două ori pe an. În plus, era în slujbă și la cele trei mari sărbători când toți credincioșii veneau să se închine la Ierusalim. Responsabilitățile preoților erau variate, cea mai mare onoare fiind tămâierea zilnică a altarului din odaia Sfântă a Templului. Se credea că cel care făcea tămâierea primea o binecuvântare deosebită - bogăție și prosperitate.

Cunoaștem din tradiții că în fiecare zi, se alegea prin tragere la sorți preotul care urma să facă tămâierea. Era o modalitate de a afla voia lui Dumnezeu. Se făcea prin numărarea arbitrară a degetelor, ca să nu încalce porunca Domnului de a nu număra capetele oamenilor. La sorțul pentru tămâiere puteau participa doar cei care nu au tămâiat niciodată. Era o onoare de care un preot avea parte o singură dată în viață. Sau

ZIUA 3

niciodată.

Și iată-l pe Zaharia, stând în cerc cu degetul întins, înconjurat de rudele lui mai tinere și alți zeci de preoți, gândindu-se probabil că șansele de a fi ales sunt mai mici ca niciodată. Numărătoarea continua, iar Zaharia era cu gândul departe, la vechea lui rugăciune de a avea copii. An după an a tot sperat să-i cadă sorțul la tămâiere pentru ca să-și aducă rugăciunea și mai aproape de Dumnezeu. Cu siguranță El ar fi răspuns. Dar era prea târziu. Demult trecuseră de vârsta fertilității. Deodată, și-a auzit numele: "Zaharia!" Sorțul a căzut pe el.

Plin de reverență, cu tămâie în vas, Zaharia a intrat în locul Sfânt. Era singur, doar el și Dumnezeu. Cărbunii fuseseră aduși pe altar de un alt preot. Zaharia s-a apropiat, a înălțat rugăciunea prescrisă și a turnat tămâia peste cărbunele încins. Imediat a fost învăluit de un fum dens și de mirosul specific al mirodeniilor.

Un Înger al Domnului a stat în picioare la dreapta altarului și Zaharia a înmărmurit. Inima a început să-i bată cu putere. Nu se putea mișca și nu știa ce să creadă. Oare asta trebuia să se întâmple la tămâiere?

"Nu te teme, Zahario! Rugăciunea ta a fost ascultată", a proclamat îngerul, "Nevasta ta Elisabeta îți va naște un fiu..." Îngerul continua să vorbească, dar Zaharia auzea totul ca prin ceață.. Îmi imaginez gândurile ce-i treceau prin minte: "Cu tot respectul, nu putem avea copii. Suntem bătrâni. Pare imposibil. Am nevoie de un semn."

Îngerul era pregătit. Deoarece Zaharia n-a crezut, avea să fie mut până la împlinirea celor vestite.

Ce mă surprinde pe mine în această istorie este harul lui Dumnezeu. El nu i-a luat lui Zaharia misiunea de a aduce pe lume acest copil deosebit. Misiunea rămânea aceeași, chiar dacă Zaharia n-a crezut. Dumnezeu dimpotrivă, i-a arătat milă și i-a oferit spațiu ca să-și confrunte necredința și să îmbrățișeze misiunea pregătită de El.

14 ZILE
în așteptarea lui
ISUS

ZIUA
3

- ☒ Care sunt îndoielile tale cu privire la Dumnezeu?
- ☒ Există vreun domeniu în viața ta în care crezi că ți-ai pierdut șansa?
- ☒ Cum ar fi dacă ai ști că Dumnezeu îți oferă o nouă șansă?

14 ZILE
în așteptarea lui
ISUS

ZIUA
4

Darul tăcerii

Luca 1:21-25

Mulțimea era neliniștită. Zaharia a ieșit în sfârșit din Templu. Nu putea spune nimic, doar își agita într-una brațele. Toți au înțeles că se întâmplase ceva acolo, dar Zaharia nu le putea spune ce anume. Nu le putea spune că acolo, în fața altarului, primise o veste bună. Ba chiar două.

Prima, era că avea să aibă un fiu. Acum, la bătrânețe... Cum s-ar putea?

A doua veste, și mai incredibilă. Acest fiu avea să devină un mare profet și să meargă înaintea lui Mesia, Salvatorul promis încă din vechime. Oare putea fi adevărat?

Poporul său se ruga de veacuri pentru acest moment. Chiar rugăciunea de la tămâiere reflecta speranța lor. Oare chiar sosise timpul? Nu avea decât să aștepte ca să vadă dacă se va împlini ce vestise îngerul. Și avea să aștepte în tăcere.

Luca nu ne dă detalii cum au fost acele luni de muțenie pentru Zaharia și Elisabeta și putem doar să ne imaginăm cum au comunicat ei tot acel timp. În ce privește viața lor cotidiană, nu era nevoie de prea multe cuvinte. Aveau rutine bine stabilite de-a lungul zecilor de ani de căsnicie. Elisabeta știa și fără cuvinte cum se simțea soțul ei și ce mâncare prefera. Rămâne un mister ce a reușit să-i comunice Zaharia și în ce mod, aflăm doar că peste câțva timp Elisabeta a rămas însărcinată.

Ei nu aveau de unde să știe dacă vor avea un fiu sau o fiică. Nu existau modalități de a cunoaște cu siguranță. Aveau să afle doar în ziua nașterii. Zaharia știa că trebuie să fie un fiu, ca să se îplinească profeția îngerului.

ZIUA 4

Neavând posibilitatea de a vorbi, Zaharia a petrecut multe clipe cu sine însuși și cu Dumnezeu. Își amintea adeseori ce se întâmplase acolo, în fața altarului. Recreea scena în minte și repeta tot ce a auzit. Avea timp să mediteze la acele cuvinte, să citească și să recitească scripturile cu profeția menționată de înger.

Avea timp să-și confrunte necredința și să învețe să trăiască cu o nouă încredere în Dumnezeu. Acolo în tăcere, Zaharia se pregătea pentru a fi nu doar tată de preot, ci tată de profet. Avea nevoie să fie convins de realitatea profeției ca să-și crească fiul în lumina ei.

Zaharia a avut cel puțin nouă luni - suficient timp ca să le pună pe toate cap la cap și să parcurgă acea călătorie de la îndoială la credință.

Putem privi muțenia lui Zaharia ca pe o pedeapsă pentru că n-a crezut îngerul. Sau ca pe semnul cerut de el, o dovadă că ceea ce i s-a vestit se va împlini. Dar dacă muțenia lui a fost mai mult decât atât? Putea fi un dar de la Dumnezeu?

Poate că și tu ești într-o perioadă de tăcere. Poate că circumstanțele din viața ta te țin departe de comunitate. Poate că simți că nu ai voce acolo unde ești.

Ce dacă tăcerea pe care ești forțat(ă) s-o experimentezi este un dar de la Dumnezeu? Ar putea fi aceasta o invitație să te gândești mai mult la El și să-L cunoști mai îndeaproape?

Ce ai face diferit dacă ai privi perioada tăcerii ca pe o pregătire pentru ceva ce va urma în viața ta?

Un singur cuvânt

Luca 1:5-7, 23-25

A venit timpul să facem cunoștință mai îndeaproape și cu soția lui Zaharia, respectiv, mama lui Ioan Botezătorul - Elisabeta. Și ea a avut o călătorie de credință în toiul evenimentelor legate de Nașterea Mântuitorului, dar una destul de diferită decât cea a soțului ei.

Cu mult timp înainte de a se naște Elisabeta, stră-stră-străbunicul ei, Aaron s-a căsătorit cu stră-stră-străbunica ei, Elișeba. Ei au avut patru fii și câteva fiice. Și astfel, din generație în generație, s-au născut băieței și fetețe până a apărut Elisabeta. De mică știa despre legămintele și promisiunile lui Dumnezeu.

Când a crescut mare, a fost cerută în căsătorie de un tânăr evlavios, descendent și el din neam preoțesc, care s-a dovedit a fi și un soț iubitor. Se înțelegeau bine și visau să aibă mulți copii, ca să aibă cui transmite preoția.

Vecinii și rudele admirau tânăra familie și așteptau și ei să apară copilașii. Au trecut câțiva ani, dar despre copii - nici veste. Cu toată silința, Elisabeta nu reușea să rămână însărcinată. Primii zece ani, mai exista o speranță. Dar după aceea, speranța a început să se stingă încetisor. Iar pe lângă durerea unei case fără copii, se mai adăugase și disprețul din partea oamenilor.

Lipsa copiilor în acele timpuri era privită ca o nenorocire și ca un blestem din partea lui Dumnezeu. Trebuie să fi greșit ei cu ceva, dacă Dumnezeu nu le dădea copii. Lumea a început să strecoare vorbe despre familia lor. Din vorbă în vorbă, Elisabeta cea binecuvântată s-a transformat în Elisabeta cea stearpă.

De multe ori se întrebase ce era în neregulă cu ea. De ce alte femei

ZIUA 5

puteau avea copii și ea nu? Se ruga fierbinte la Domnul, dar Dumnezeu parcă uitase de ea.

Ani în șir, Elisabeta asculta vocile zglobii ale copiilor din mahala. Cumva, se împăcase cu gândul, dar stigma de femeie stearpă se lipise bine de ea. Cu siguranță nu se identifica cu stră-stră-străbunica ei, Elișeba, fericiată mamă a întregii preoții. Deși purtau același nume – Dumnezeu este jurământul – exista o mare diferență între ele două. Elișeba reuși să-i nască urmași lui Aaron, dar Elisabeta lui Zaharia nu.

Totuși, Dumnezeu chiar este jurământul. În pofida tuturor factorilor obiectivi de vârstă înaintată și infertilitate, totul s-a schimbat peste noapte și Elisabeta a rămas însărcinată.

Adesea etichetele și părerile oamenilor pot duce la prejudicii, discriminare și chiar excludere socială. Ele pot fi atribuite stării fizice, statutului social, sau altor aspecte, dar efectul lor este același – rușinea și izolarea. Elisabeta gustase din plin din ocara oamenilor, încât să se simtă uitată și părăsită chiar de Dumnezeu. Dar Dumnezeu nu a uitat-o nici pentru o clipă. Era fiica Lui și El era jurământul ei. A fost suficient ca El să spună un singur cuvânt și totul s-a schimbat, pentru că nici un cuvânt de la Dumnezeu nu este fără putere.

Poate că și tu te identifici cu Elisabeta. Nu neapărat cu privire la nașterea de copii. Poate că dezaprobarea din partea societății este că ai prea mulți copii. Sau că nu ești căsătorit(ă). Sau că nu ai un serviciu prestigios. Sau orice altceva.

Uneori, ca și în cazul Elisabetei, Dumnezeu alege să intervină în chip miraculos și să înlăture durerea din viața noastră. Dar alteori, planul lui Dumnezeu este diferit. Totuși, indiferent de felul în care alege să lucreze Dumnezeu, bunătatea Lui pentru noi rămâne neschimbată. El este Acel Ce ne determină identitatea. Ne dă un nume – suntem, în primul rând copii ai lui Dumnezeu prin credința în Fiul Său. Iar Dumnezeu niciodată nu-Și va lăsa copiii de izbeliște.

14 ZILE în așteptarea lui ISUS

ZIUA 5

- ☒ Ce stigmat cad asupra ta?
- ☒ Cum au influențat acestea asupra identității tale?
- ☒ Ce concluzii ai tras despre tine și despre planul lui Dumnezeu pentru viața ta?
- ☒ Ce îți poate reînnoi speranța?

14 ZILE în așteptarea lui ISUS

ZIUA
6

Fiul Celui Preaînalt

Luca 1:26-38

Înainte de a continua relatarea din Luca, este nevoie să ieșim pentru câteva clipe din limitele timpului și spațiului planetei noastre, și să ne transpunem în eternitatea în care există Dumnezeu.

Acest loc este ascuns de ochi omenești. Nu poate fi filmat și nu poate fi fotografiat. În acest loc zboară miriade de îngeri, un număr atât de mare, încât nu poate fi conceput de mintea umană. Este dimensiunea unde Tatăl, Fiul și Duhul trăiesc într-o armonie perfectă și de unde guvernează universul. De acolo au fost așezate planetele pe orbite, pornită ziua și noaptea, lansate legile naturii și creată omenirea.

Dar și mai înainte de a se întâmpla toate acestea, Dumnezeu a pregătit în eternitate un plan de salvare. Pentru că Dumnezeu știa că omul, acea ființă liberă pe care o va crea după chipul și asemănarea Sa, va face o alegere greșită, fiind amenințat cu moartea și despărțirea de Dumnezeu pentru totdeauna.

Planul de salvare era complex și nimeni în afară de Dumnezeu nu-l putea înțelege pe deplin. Conform planului, Fiul Său, trebuia să părăsească dimensiunea veșniciei și să coboare în dimensiunea limitelor pământești, în timp și spațiu.

Cum a străbătut El hotarele acestor două realități? Am putea specula la nesfârșit, dar Luca ne spune atât cât avem nevoie să știm, prin cuvintele îngerului adresate Mariei: "Duhul Sfânt Se va coborî peste tine și puterea Celui Preaînalt te va umbri. De aceea, Sfântul Care Se va naște va fi numit Fiul lui Dumnezeu".

Astfel, Fiul S-a întrupat. Literalmente. A căpătat un trup din carne și oase și a devenit unul dintre noi. A coborât ca să ne convingă de existența Tatălui ceresc. Fără a vedea, a auzi, a pipăi, noi, oamenii nu

14 ZILE
în așteptarea lui
ISUS

ZIUA 6

puteam fi convinși. Tatăl era ascuns de privirea noastră, iar Fiul ni L-a arătat.

Isus avea să experimenteze sete și foame, durere, frică, trădare, ură din partea oamenilor și chiar moarte. Dar fiindcă niciodată nu avea să înceteze să fie Dumnezeu, avea să biruie moartea, astfel demonstrând cu putere că a fost, este și va fi pentru totdeauna Sursa vieții. Oricine avea să creadă în El, avea să capete viață veșnică.

Uite acum, cred că e timpul să ne întoarcem înapoi în Nazaret, în clipa în care îngerul Gabriel a intrat în casa Mariei, ca să o anunțe despre tot acest mister. Instrucțiunile date lui Gabriel nu au cuprins toate detaliile planului de salvare. Îngerul i-a spus cum i-a fost încredințat: "Nu te teme, Maria, pentru că ai găsit har înaintea lui Dumnezeu! Iată că vei rămâne însărcinată și vei naște un Fiu, Căruia Îi vei pune numele Isus. El va fi mare și va fi numit "Fiul Celui Preaînalt..."

Maria era deja pregătită pentru această misiune. Dumnezeu, în preștiința Sa, o cunoștea pe deplin. A ales-o din veșnicie să-i încredințeze una dintre cele mai semnificative părți ale planului Său - să poarte, să nască și să crească pe Fiul Celui Preaînalt. Era un mare privilegiu, pe care Maria l-a acceptat în simplitate, dar cu credință și bucurie. Încă nu avea nici o dovadă vizibilă că ceea ce i-a spus îngerul se va împlini, dar nici nu avea nevoie. A crezut pe Dumnezeu și s-a pregătit îndată să meargă la ruda ei Elisabeta, ca să împărtășească cu ea tot ce i s-a întâmplat.

- ☒ Ce gânduri și emoții se nasc în inima ta când te gândești mai mult la misterul întrupării?
- ☒ Ce înseamnă pentru tine că Isus a ținut la tine atât de mult, încât a fost gata să lase slava cerească și să devină om?
- ☒ Cine are nevoie să audă lucrurile pe care le-ai citit astăzi?

O explozie de emoții

Luca 1:39-45

În casa Elisabetei era liniște. Se mai auzeau din când în când bocăneala vaselor de la bucătărie și scârțâitul ușilor, dar nu și voci omenești. Zaharia nu putea scoate niciun cuvânt. Nimeni nu venea în ospeție. La urma urmei, de când a înțeles că este însărcinată, a fost chiar alegerea Elisabetei să se ascundă.

Trecuseră mai mult de cinci luni, dar ea stătea mai mult pe acasă și nu se arăta în lume. Și în acea dimineață își căuta de treburi, când, pe neașteptate, auzi o voce cunoscută la ușă: "Șalom, Elisabeta! Ești acasă? Nici nu-ți imaginezi câte am să-ți povestesc!"

Vocea tânără a Mariei a spart tăcerea din casa Elisabetei. Sosise din Nazaret grăbită și fără a anunța pe nimeni, ca să relateze rudei sale misterul ce i s-a întâmplat.

De-a lungul anilor am citit capitolul unu din Evanghelia după Luca de mai multe ori, dar niciodată nu am atras atenția ce explozie de emoții ascunde momentul vizitei Mariei la Elisabeta. Citim exclamație peste exclamație:

"Binecuvântată ești tu între femei și binecuvântat este rodul pântecului tău! Cum de mi-a fost dat să vină la mine mama Domnului meu? Căci iată, imediat cum am auzit sunetul salutului tău, mi-a săltat copilașul în pântec de bucurie! Fericită este cea care a crezut că vor fi împlinite lucrurile care i-au fost spuse de Domnul!"

La sosirea Mariei, Elisabeta s-a înveselit de-a binelea. Pruncul i-a făcut un salt dinamic în burtă și ea însăși s-a umplut de Duhul Sfânt, simțind că este gata să danseze de bucurie. O sută cincizeci de zile a stat mai mult pe acasă, ascunzând de ochii lumii rotunjirea burții. Nici un vecin

ZIUA
7

nu știa despre noutatea ei. Dar acum, când și Mariei i s-a întâmplat o minune, Elisabeta a răbufnit într-un strigăt de bucurie și glasul ei a răsunat prin toată mahalaua.

Ca răspuns la cuvintele Elisabetei și Maria a zis:” Sufletul meu Îl preamărește pe Domnul și duhul meu se bucură foarte mult în Dumnezeu, Mântuitorul meu.” Maria nu era bogată, nu era o persoană cu statut și cu influență. Era tânără și neexperimentată, și pe lângă toate, o mireasă însărcinată. Vulnerabilă în fața societății, Maria și-a găsit un refugiu sigur în casa Elisabetei.

Elisabeta ar fi putut să se compare cu Maria. Copilașul Mariei era mai important decât copilașul ei. Proorociile despre El erau mai însemnate, promisiunile mai mărețe. Ioan era să devină profet, dar Isus – Salvatorul lumii. Însă Elisabeta nici nu s-a gândit să se compare. Era atât de plină de recunoștință pentru tot ce se întâmpla în viața ei, încât a binecuvântat-o pe Maria din tot sufletul. Mai mult, Elisabeta a devenit o încurajare, un sprijin, o mângâiere și un loc de adăpost pentru Maria.

Citește cu atenție versetele pentru ziua de azi. Pătrunde-te de bucuria din ele:

Bucuria mamei care poartă un copilaș în burtică, bucuria revederii, bucuria prieteniei. Bucuria prezenței unui om de încredere căruia să-i poți povesti cele mai importante lucruri din viața ta. Bucuria de a privi la minunile lui Dumnezeu. Și o bucurie cu totul specială de a fi umplut de Duhul Sfânt.

- ☒ Amintește-ți când ultima dată ai împărtășit o bucurie cu un prieten apropiat?
- ☒ Cine este acel prieten din viața ta care este gata să te binecuvânteze și să te slujească?
- ☒ Cui oferi și tu o astfel de prietenie?

14 ZILE în așteptarea lui Isus

8

Cântarea Mariei

Luca 1:46-55

Cum ți-o imaginezi pe Maria? Nu știu dacă există un personaj biblic mai venerat decât ea (în afară de Isus). În cinstea ei s-au construit sute de catedrale și mănăstiri în toată lumea. Unii o consideră fără păcat. Mulți cred că a rămas fecioară pentru toată viața. Alții o declară făcătoare de minuni. Dar puțini dedică timp ca să înțeleagă mai bine cine a fost cu adevărat mama lui Isus.

Să începem de acolo că Maria era, ca și logodnicul ei Iosif, descendentă din casa lui David. Mai multe profeții afirmau că un urmaș al lui David va veni la domnie și va stabili o împărăție veșnică. Maria cunoștea aceste promisiuni. Ținea bine minte și ceea ce i s-a promis lui Avraam, și descendenților lui. Aceste legăminte pe care Dumnezeu le-a încheiat cu poporul evreu erau ultima ei speranță, pentru că vremurile erau grele. Israel se afla sub autoritatea dură a Imperiului Roman. Cezar Augustus a instaurat pacea romană, ceea ce însemna menținerea păcii prin insuflarea fricii în teritoriile cucerite. Orice încercare de a recăpăta libertatea și autonomia era oprimată cu cruzime. Oamenii erau nedreptățiți prin impozite uriașe. Vameșii se foloseau de statutul lor și se îmbogățeau pe seama altora. Soldații puteau lua lucruri cu forța.

Erau mulți oameni săraci și nedreptățiți, pe vremea Mariei. Irod, instaurat la putere de către romani, s-a dovedit a fi un împărat despot. Cărturarii, Fariseii și învățătorii Legii, care erau și ei lideri în Israel, dansau sub melodiile Romei. Erau corupți și vanitoși și, în loc să-și conducă spiritual poporul, doar adăugau juguri grele de purtat pe umerii oamenilor. Toți așteptau și se rugau pentru sosirea lui Mesia, ca să-i elibereze de sub dominație.

Maria nu era nici pe departe o persoană cu influență politică. Pe acele timpuri femeile nu aveau platforme și stataturi sociale semnificative.

ZIUA
8

Totuși, ea nu era o tânără obișnuită. Observa ce se întâmplă în jurul ei și îi păsa. Mai mult, se gândea la soarta poporului său în contextul relației acestuia cu Dumnezeu, pentru că Dumnezeu era figura centrală din viața ei.

Cântecul Mariei suna cam periculos pentru acele timpuri. Flămânzii erau să fie săturați, iar bogații alungați cu mâinile goale. Cei mândri împrăștiați și cei puternici dați jos de pe tronurile lor, iar cei smeriți înălțați. Ce dorea să stârnească Maria, o revoluție împotriva Imperiului Roman?

Nu, Maria nu a fost o revoluționară. Era, așa cum a și spus despre sine, o slujitoare smerită a lui Dumnezeu. O slujitoare cu credință profundă, care și-a acceptat cu bucurie rolul încredințat de a fi mama Fiului lui Dumnezeu. Copilul pe care-L va purta și-L va crește Maria va ajunge să fie Împăratul care va împlini toate profețiile.

Pentru cine va lupta, de partea cui va fi Împăratul Isus? A celor proscriși, respinși și nedreptățiți, neputincioși și săraci. A celor bolnavi și izolați. De partea Samaritenilor, a cerșetorilor, a celor cu dizabilități și a văduvelor. Celor slabi, nepopulari, a celor care sunt nimeni în ochii lumii. Salvarea îi va include pe toți. Isus nu va respinge pe nimeni.

Și Maria cântă despre aceste lucruri minunate. Cântă cu credință, bucurie și curaj. Cântă ca Moise și Miriam, ca Ana și ca împăratul David, proclamând lucrările lui Dumnezeu.

Să urmărim și noi exemplul Mariei. Să păstrăm în inimile noastre cuvintele lui Dumnezeu și să cugetăm adânc la ele, ca să-L putem proclama cu putere prin cântecul propriu de credință.

Care este cântecul tău de credință? Meditează un pic și încearcă să-l scrii chiar acum.

14 ZILE
în așteptarea lui
ISUS

Cel mai mare dintre oameni

Luca 1:57-80

Ziua în care Elisabeta a născut a fost o mare bucurie pentru toată comunitatea. Zaharia își lua fiul în brațe, îl privea cu ochii înlăcrimați, vroia să-i spună cuvinte calde și nu putea. Promisiunea îngerului s-a împlinit, dar el încă era mut. Mai lipsea un detaliu.

A venit ziua a opta, rânduită pentru circumcizie. Era ziua în care copilașul nou născut se alătura poporului ales și își primea numele. Cei care făceau ritualul, probabil cineva dintre rudele lui, mândri să-și lărgescă moștenirea, vroiau să-l numească Zaharia, ca pe tatăl său. Dar Elisabeta a protestat - "Îl vom numi Ioan". Zaharia a confirmat, scriind pe tăbliță: "Numele lui este Ioan". Toți s-au mirat, căci nimeni nu purta acest nume printre rude. Dar era numele ales de Dumnezeu Însuși și făcea parte din promisiunea îngerului.

Abia atunci Zaharia a putut să vorbească din nou. După luni de tăcere, în sfârșit, a revărsat tot ce se adunase în inima lui. S-a umplut de Duhul Sfânt și a proorocit în fața tuturor, repetând mesajul îngerului pe care-l credea acum cu convingere: "Iar tu, copile, vei fi numit profet al Celui Preaînalt; căci vei merge înaintea Domnului ca să pregătești căile Lui, să dai poporului Său cunoștința mântuirii, prin iertarea păcatelor lui..."

Rudele lui Zaharia, care erau tot preoți, cunoșteau bine Scripturile. De mai bine de patru sute de ani nu se ridicase niciun profet în Israel. Dumnezeu nu se arătase și nu vorbise cu nimeni în această perioadă. Și iată că în comunitatea lor se întâmplau lucruri greu de crezut. Tot ținutul era înspăimântat și se întreba ce avea să devină acest copil.

Îmi imaginez cum, pe măsură ce creștea, Ioan a auzit povestea nașterii lui de nenumărate ori. Își ruga părinții să povestească din nou și din nou (cum fac toți copiii) ce a spus îngerul. S-a îmbibat de identitatea lui

14 ZILE
în așteptarea lui
ISUS

ZIUA 9

chiar din pruncie. Probabil, eroul lui preferat din Scripturi era Ilie. Știa toate istoriile miraculoase și învăța ce înseamnă să umbli cu Dumnezeu prin credință. S-a lăsat condus de Duhul Sfânt, a locuit în pustie, s-a îmbrăcat ca Ilie, iar când a sosit timpul a început să vorbească cu îndrăzneală, ca Ilie. Nu s-a ferit să-l mustre chiar și pe Irod, conducătorul Galileii, pentru păcatul său. Ca rezultat, a fost persecutat, ca Ilie. Și până la urmă, a fost executat.

Ioan, numit Botezătorul, niciodată nu și-a confundat misiunea. Era doar cel care pregătește Calea. S-a declarat nevrednic să dezlege încălțăminte de Mesia. Și-a îmbrățișat rolul de prieten al Marelui și nu s-a ținut de popularitate. Era bucuros să descrească pentru ca Cel Ce vine după el să crească. A știut cine era și n-a vrut nici pentru o secundă să fie altcineva. Era doar un vestitor al Împăratului, și și-a împlinit rolul cu credincioșie, până la moarte.

Isus îl numește pe Ioan cel mai mare dintre oameni, profet al Celui Preaînalt și Ilie care trebuia să vină. Era cel care l-a pregătit calea și l-a prezentat lumii. Ioan a arătat doar spre Isus, Mesia cel promis.

- ☒ În ce mod viața ta arată spre Isus?
- ☒ În ce aspecte îți este greu să-L cedezi Lui întâietatea?
- ☒ Cum poți "descrește" pentru ca El să "crească" în viața ta?

Pâinea vieții din Casa Pâinii

Luca 2:1-7

Astăzi vom călători la Betleem. Odinioară, locuitorii Betleemului erau mândri de orașelul lor, pentru că, deși era mic și neînsemnat din punct de vedere politic, purta numele neformal de "cetatea lui David", adică regească. Acum orașelul era sub stăpânirea romană. În urma recensământului anunțat de guvernatorul Quirinius, cei care erau din casa lui David, trebuiau să călătorească la Betleem de prin tot Israelul ca să-și înscrie numele pe listele oficiale.

Sute de oameni căutau adăpost în Betleem la rude și prieteni, printre ei și Iosif cu Maria. Soldații romani urmăreau riguros ordinea publică în piețele umplute de oameni și animale. Terenurile de pășune din împrejurimi erau un loc bun pentru a crește oi și capre. Locuitorii mai cultivau mult grâu și orz, ceea ce a și determinat numele localității - Casa Pâinii.

Iar oamenii tot veneau și veneau. Cum nu s-a găsit nici o cameră de oaspeți neocupată, Maria și Iosif, au fost primiți chiar în sânul familiei, într-o încăpere folosită altădată pentru animale, dar curată și caldă - un loc destoinic pentru a înnopta.

Se lăsa seara. Străzile au rămas pustii. Doar în geamuri unde și unde dansau licăriri plăpânde de lumină. Betleemul se pregătea de culcare, dar în casa unde au fost găzduiți Maria și Iosif a început agitația. Mariei i-a venit timpul să nască, valurile de durere revenind cu intensitate. Iosif se ruga emoționat. Nici gazdele casei nu au mers la culcare, pregătind toate cele necesare pentru naștere. Nimeni nu a mai închis un ochi până nu s-a auzit un plâns sănătos de nou-născut. Băiețelul a fost înfășat în scutece și culcat cu grijă într-o iesză, iar proaspeții părinți vegheau pe rând la somnul Lui.

ZIUA
10

Încă nu le fusese descoperit un plan detaliat pentru viitorul fiului lor. Deși nu puteau să nu-și amintească circumstanțele absolut extraordinare în care El a fost adus în lume, acum țineau în brațe un bebeluș neputincios, dependent de grija și protecția lor. Iosif se gândea deja cum se va întoarce acasă, în Nazaret, și va continua să muncească în tâmplărie ca să-și aprovizioneze soția și băiatul. Cu timpul, îl va învăța și pe el să țină dalta.

Și într-adevăr, fiul lui Iosif, avea să muncească la tâmplărie. După moartea tatălui, primul născut avea să asigure în acest mod pâinea pe masă pentru mama și frații lui. Iosif nu avea să fie martor al minunii săvârșite de fiu său, prin care a săturat cinci mii de oameni cu doar cinci pâini și doi pești. Abia peste treizeci de ani, Pruncul Care S-a născut în Casa Pâinii avea să Se reveleze lumii ca Pâinea vieții. Oricine mănâncă din această Pâine nu va flămânzi niciodată.

Între timp, în acea noapte, locuitorii Betleemului dormeau și nu bănuiau că tocmai se împlinise proorocia rostită cu sute de ani în urmă: "Dar tu, Betleeme Efrata, deși ești neînsemnat printre miile lui Iuda, totuși din tine Îmi va ieși Cel Ce va fi conducător în Israel, Cel ale Căruia origini sunt din vechime, din zilele veșniciei."

- ☒ Cum viața cotidiană și grijile de zi cu zi ne pot împiedica să vedem minunile pe care le face Dumnezeu pe fundal?
- ☒ În ce mod cunoașterea Cuvântului Său ne poate "lumina" privirea?

Păstorul păstorilor

Luca 2:8-20

Mai departe de forfota din Betleem, făcându-și datoria, niște păstori păzeau oile pe dealurile satului. Aceleași dealuri unde păzise și David oile tatălui său, înainte de a fi rege. Pășunile în care a învățat despre Dumnezeu, a scris și a cântat psalmi, unde a luptat pentru oile sale, gata să-și dea chiar viața.

Multe personaje cheie din Biblie creșteau oi. De exemplu, Moise a păscut turmele socrului său timp de 40 de ani, înainte de a scoate poporul evreu din Egipt și de a-i conduce alți 40 de ani spre țara promisă.

În Vechiul Testament, Dumnezeu Însuși se numește Păstorul, Care conduce turma poporului Său. Metafora aceasta a folosit-o și Isus, când a spus despre Sine: “Eu sunt Păstorul cel bun Care Își dă viața pentru oile sale”. Ce contrast cu pastorul plătit care fuge de îndată ce vine pericolul pentru că nu îi pasa de oi!

De ce a ales Dumnezeu niște păstori să fie primii receptori ai Veștii Bune? De ce nu și-a trimis îngerul direct la Marele Preot? Oare nu ar fi fost mai logic? N-ar fi căpătat Isus credibilitate chiar de la naștere?

Dumnezeu deseori face alegeri neașteptate. În Împărăția Lui lucrurile stau altfel. Isus avea să facă multe declarații șocante pentru ascultătorii Săi: cei din urmă vor fi cei dintâi iar cei dintâi vor fi cei de pe urmă; bogatii vor intra cu greu în Împărăția Cerurilor; cine vrea să conducă, să fie slujitorul tuturor.

Știa Dumnezeu ceva despre păstori, despre inima lor. Știa de câtă muncă și dedicare era nevoie ca să îngrijească o turmă și cât de vulnerabile pot fi oile. Era ușor să se rătăcească, să piară de sete sau

ZIUA 11

să fie atacate de animale sălbatice. Dumnezeu a văzut că inimile păstorilor de pe dealurile Betleemului erau pregătite să primească Vestea Bună. Și El le-a încredințat-o.

Când au auzit că S-a născut Mesia, păstorii au plecat în mare grabă la Betleem. Au căutat casa care nu dormea și au găsit bebelusul culcat în iesle. S-au convins că era adevărat ce a spus îngerul, și au povestit tuturor celor din casă ce li se vestise. Toți se mirau. Maria și Iosif fuseseră vizitați și ei de înger și înștiințați ce fel de copil vor aduce pe lume, dar poate că aveau nevoie de o amintire, de o confirmare că nu greșiseră. Și mirarea lor era mare. Pruncul pe care-L țineau în brațe era Însuși Fiul lui Dumnezeu.

După acea noapte extraordinară, păstorii au continuat să își îngrijească oile: să le tundă, să le mulgă și să le ducă la pășuni mai bune. Viața lor era aceeași pe dinafară, dar în inimile lor ceva s-a schimbat. Acea veste minunată, pe care nu prea o credeau ceilalți, le-a aprins speranța și le umplea inima cu bucurie zi de zi. Purtau în inimi un secret care i-a schimbat pentru totdeauna - Dumnezeu ne-a trimis un Salvator.

- ☒ Ai avut vreo experiență cu Dumnezeu care te-a marcat în așa măsură că viața ta nu a mai fost la fel?
- ☒ Ce speranță porți în inima ta, care te ajută să-ți trăiești și cele mai grele zile?
- ☒ Dacă te gândești la Dumnezeu ca la Păstorul tău, ce fel de oaie ești în turma lui? Cum și unde te conduce El?
- ☒ Sunt oameni în viața ta pentru care ai putea fi un păstor?

14 ZILE
în așteptarea lui
ISUS

Totul s-a împlinit

Luca 2:21-24; 3

Pasajele biblice pentru ziua de azi cuprind câteva ritualuri religioase. De obicei, ne grăbim să trecem peste ele, pentru că nu sunt chiar așa de captivante, dar și pentru că nu prea le înțelegem.

Primul ritual menționat de Luca în aceste versete este circumcizia. Ai făcut deja cunoștință cu această ceremonie la nașterea lui Ioan Botezătorul. Și în cazul Fiului Mariei și al lui Iosif, peste opt zile după naștere, s-au adunat rudele și băiețelul nou-născut a fost tăiat împrejur și alăturat la poporul Său. I-au pus numele Ieshua, ceea ce însemna Dumnezeu salvează.

Peste încă aproximativ o lună, Maria și Iosif au mai împlinit încă două ritualuri.

Unul trebuia efectuat când se finisau zilele curățirii după naștere, aducând preotului un miel de un an sau, în cazul în care nu-și puteau permite să cumpere un miel, două turturele. Ritualul este descris în detalii în cartea Levitic, capitolul 12.

Al doilea ritual, menționat pentru prima dată în Exod 13, cerea ca fiecare întâi născut să fie închinat Domnului. Ceremonia avea loc în fața preotului, a părinților și a invitaților. Primul născut al familiei era consacrat "să fie numit sfânt" pentru Domnul. Se plătea și un preț de răscumpărare, deși Luca menționează doar cele două turturele aduse pentru curățarea Mariei.

Dar Isus era un copil cu totul deosebit, născut din Duhul Sfânt. Nu avea nevoie de răscumpărare, pentru că El avea să devină Răscumpărătorul tuturor. De ce a trebuit să treacă prin toate aceste ritualuri?

ZIUA 12

În primul rând, El era pruncul lui Iosif și Maria. Părinții lui Isus erau evrei credincioși care ascultau de Legea lui Moise. Dedicarea lor față lui Dumnezeu însemna să împlinească cu strictețe toate ritualurile cuvenite. De aceea au circumcis băiatul a opta zi și de aceea L-au consacrat la Templu.

Pe de altă parte, vedem cum prin împlinirea ritualurilor Legii a fost clar demonstrată natura umană a lui Isus Hristos. Umanitatea Lui nu a fost o iluzie. Isus nu s-a îmbrăcat în costum de om. El era om pe deplin. Astfel la circumcizie, chiar în trupul Său omenesc, Isus a primit semnul legământului poporului Israel. Fiul lui Dumnezeu era și fiul lui Avraam.

Oamenii așa L-au și perceput pe Isus în timpul vieții Lui: "Oare nu este Acesta fiul lui Iosif? Și nu este Maria mama Lui?" Afirmațiile Sale că era Fiul lui Dumnezeu sunau scandalos. Oamenilor nu le venea a crede, pentru că ceea ce le vedeau ochii era un om obișnuit.

Mai este un lucru pe care trebuie să-L înțelegem cu privire la Isus. Pe când Maria și Iosif, ca orice reprezentant al poporului Israel, s-au străduit să păzească poruncile Legii, Isus a împlinit-o pe deplin. Toată Legea este plină de simboluri și ritualuri care au arătat spre Mesia și s-au împlinit în Isus Hristos. El a fost Acel Miel de jertfă, Care a plătit cu viața Sa ca noi să fim iertați de păcatele noastre.

Citește Exod, capitolul 13. Meditează la acel moment din istoria poporului lui Israel, când fiecare întâi născut a fost salvat de moarte prin jertfa mieilor fără cusur. Gândește-te la Isus - Mielul lui Dumnezeu, Care ridică păcatul lumii.

Ai experimentat și tu iertarea lui Hristos? Dacă da, mulțumește-I lui Isus pentru acest dar.

Dacă nu, ce te împiedică să vii la El ca să fii iertat?

14 ZILE
în așteptarea lui
ISUS

În așteptare

Luca 2:22-40

Cu totul pe neașteptate, în istoria Crăciunului apar personaje noi. Este vorba de doi oameni înaintați în vârstă, Simeon și Ana, care locuiau la Ierusalim, aproape de Templu. Simeon era un bărbat drept și evlavios, iar Ana o profetesă văduvă de optzeci și patru de ani, care slujea la Templu zi și noapte prin posturi și rugăciuni.

Luca nu ne dă detalii dacă Simeon și Ana se cunoșteau unul pe altul, doar ne relatează că au sosit la Templu în aceeași zi și la aceeași oră - atunci când Maria și Iosif L-au adus pe Isus să fie dedicat lui Dumnezeu.

În cazul lui Simeon, momentul este deosebit de fascinant, pentru că Dumnezeu i-a revelat prin Duhul Sfânt că nu va muri până nu va vedea pe Hristosul lui Dumnezeu. Revelația a fost atât de clară și de puternică, încât Simeon nu avea nici urmă de îndoială. Nu știa ziua și clipa, și nu avea închipuire cum se va întâmpla, dar trăia cu această revelație. Venirea lui Mesia era acea mângâiere după care tânjea poporul său. Simeon se ruga și aștepta.

Și iată că ziua cea mare a sosit. În acea dimineață Simeon simți din nou niște îndemnuri speciale. Duhul Sfânt l-a condus la Templu, unde Iosif și Maria L-au adus pe Copilul Isus. Cu mari emoții, Simeon L-a luat în brațe și a exclamat: "Acum, Stăpâne, Tu îl lași pe slujitorul Tău să plece în pace, potrivit cuvântului Tău, căci ochii mei au văzut mântuirea Ta!" La fel și Ana, sosită la Templu chiar în ceasul acela, după ce L-a văzut pe Isus, a început să le vorbească despre El tuturor celor ce așteptau răscumpărarea Ierusalimului.

Nici Simeon și nici Ana nu au văzut îngerii care au vestit nașterea lui Isus. În cazul lui Simeon, Dumnezeu i-a descoperit că va vedea pe

ZIUA
13

Mesia într-un mod mai subtil, prin Duhul Sfânt și prin cuvântul Său. Era ușor să se îndoiască, să considere această revelație drept o fantezie proprie și să uite de ea. Dar el nu a făcut-o, ci a așteptat cu răbdare mulți ani de zile și, drept răsplată pentru perseverența sa, a ținut în brațe pe Mântuitorul lumii. La fel a așteptat și Ana.

Așteptarea întotdeauna presupune speranță sau dorință ca ceva să se întâmple. Mai înseamnă și multă răbdare. Când aștepti, inevitabil trebuie să dai din timpul tău și din energia sufletească. Iar când nu mai ai răbdare, începi a acționa ca lucrurile să se întâmple așa cum dorești tu. De cele mai multe ori această grabă te împiedică să ai parte de ceea ce este mai bun, pentru că cele mai bune lucruri, de obicei, necesită așteptare.

Și Simeon și Ana înțelegeau că este important ce anume aștepti și cum aștepti. Ei știau despre Mesia și Îl așteptau cu răbdare. Nu le-a fost ușor, dar ei au perseverat. Au cercetat Scripturile ca să înțeleagă bine lucrurile lui Dumnezeu, s-au rugat și au postit, și au revenit din nou și din nou la locul de închinare. De aceea Dumnezeu le-a răsplătit așteptarea pe deplin.

Suntem chiar în ajunul Crăciunului. Timp de aceste două săptămâni ne-am mișcat lent, cercetând verset cu verset primele două capitole din Evanghelia după Luca. Poate te-ai simțit nerăbdător în unele momente, dorind să sosești cât mai repede la Celebrarea cea mare a Crăciunului. Dar iată-ne ajunși aici, în penultima zi, și sperăm că s-a meritat să faci toată această călătorie.

- ☒ Ai trecut vreodată printr-o perioadă mai lungă de așteptare înainte de a primi ceva dorit? Cum a fost acel proces pentru tine? S-a meritat să aștepti?
- ☒ Este ceva ce aștepti de mai mult timp, dar încă nu s-a împlinit? Ce te poate ajuta să perseverezi?

Soare și Lumină

Luca 1:67-80

Cred că cel mai frumos element al atmosferei de Crăciun sunt luminile. Șirurile lungi și colorate ne fascinează privirile în întunericul din noapte. Cu cât e mai întuneric în jur, cu atât mai mare este strălucirea luminițelor. Dar dacă venim în piața orașului în amiaza zilei, totul arată foarte diferit. Vedem praful de pe becuțe sau cablurile care se unesc stângace ca să poarte curentul electric. Luminițele sunt aproape nevăzute și, chiar dacă ar fi aprinse, n-ar fi nimic fascinant în sclipirea lor. Motivul este soarele, a cărui strălucire scoate la lumină imperfecțiunile.

Lumina este un mare cadou, doar datorită ei putem vedea ce este în jur. Dar nu tot timpul ne bucurăm de lumină. Dacă, de exemplu, ne-am păta haina, am prefera să stăm mai în umbră, ca să nu fim expuși.

La fel, și Lumina lui Dumnezeu scoate la iveală adevărata noastră stare, în acțiuni și în inimă. Numai după ce ne vedem așa cum suntem, murdari și răniți, această lumină ne poate curăța și vindeca. În profeția sa despre Mesia, Zaharia spune că "...va veni în ajutorul nostru Răsăritul din înălțime, ca să strălucească peste cei aflați în întuneric și în umbra morții, ca să ne călăuzească picioarele pe calea păcii."

Când soarele răsare, toți au parte de strălucirea lui. Fără excepție. Așa este și dragostea lui Dumnezeu. El a făcut să răsară pentru noi Soarele Neprihănirii - Fiul Său, Isus Hristos - și lumina Lui este oferită tuturor. Atunci când nu ne ascundem de El, ci, prin credință, Îi permitem să ne lumineze inimile, experimentăm curățare și vindecare. Ba chiar mai mult, El sădește o sămânță de lumină chiar în inimile noastre. Această sămânță este încredințată nu doar pentru noi, ci pentru a o transmite mai departe.

În lumea noastră este atât de mult întuneric. Fiecare dintre noi îl

14 ZILE în așteptarea lui Isus

ZIUA 14

experimentează într-un fel sau altul. Unii se ciocnesc de oameni cu inima întunecată sau de circumstanțe care le provoacă multă suferință. Alții experimentează lupte și durere chiar în sufletul lor. Dar tot întunericul va fi biruit într-o zi, când Se va arăta Isus în slavă și va fi un cer nou și un pământ nou. Ba chiar se spune că acolo nu va fi nevoie de soare, căci însăși prezența lui Dumnezeu va fi lumina noastră.

Astăzi, când sărbătorim nașterea lui Isus, să ne amintim că acesta nu este sfârșitul. Chiar și după moartea, învierea și înălțarea lui Isus, mai suntem în așteptarea celei de-a doua veniri a Lui. Atunci va răsări Soarele Neprihănirii și toate vor fi reînnoite și îndreptate pe deplin.

- ☒ Ce ar expune Lumina lui Dumnezeu în inima ta dacă l-ai permite să pătrundă în locurile mai ascunse?
- ☒ Cum vezi Lumina lui Hristos manifestându-se în jurul tău?
- ☒ Cum poți aduce Lumina lui Isus într-un colțișor mai întunecat al acestei lumi?